

MẶT TRỜI MỜ CÁNH THU VÀNG

Cư sĩ Liên Hoa

*Xin bước chân thật khẽ
Cho lá vàng đừng rơi
Cho cây không trơ trụi
Cho mảnh đất yên bình*

*Xin dừng trong giây lát
Cho hơi thở về tâm
Cho vọng niệm oán thù
Hoà tan cùng hơi thở....*

Minh Thanh

Ánh mặt trời vừa ló dạng, xoá dần màn sương đang phủ kín bầu trời. Những tầng khói sương mù tan rã sau một đêm dài chinh phục không gian. Đêm dài cho người lắm mộng, đêm ngắn cho kẻ sống vội vàng, đêm hiền hoà, tươi sáng, an lạc cho người tỉnh thức.

Đỉnh tháp của ngôi chùa trên núi như ẩn như hiện trong lớp sương mờ. Tiếng chuông từ xa vọng lại, nhẹ nhàng, êm dịu như nắm tay cùng muôn loài đi tới trong một ngày mới tinh khôi. Mặt trời xuất hiện, sương tan, chuông ngân vang làm lòng người lắng đọng. Phải chăng chỉ có ánh mắt của trí tuệ, của đèn soi sáng, như ánh mặt trời của buổi xuân thì ló dạng, màn đêm sẽ lùi dần, tan biến “*tuệ nhật phá chư ám...*”

Bao năm qua, mảnh đất này đã nuôi sống vạn hữu, từ những sinh vật bé bỏng chí đến muôn trùng chủng loại. Qua đó, đã chứng kiến bao thay đổi đổi thay, từ nhánh thời gian liên tục tiếp nối đến cõi không gian bao la.

Không gian có thể to lớn, bao trùm trời đất; thời gian có thể là vô thủy vô chung, nhưng chung lại chỉ là những hạt li ti sóng nhỏ bé kết thành. Tưởng là có, nhưng lại không, tưởng thật lại là giả, tưởng thường tồn nhưng lại biến chuyển, không thường. Có ai nắm bắt được thời gian, có ai gom được không gian, nhưng chỉ khi tâm dừng lại, quán chiếu, đi sâu vào cõi nguồn vô tận của tâm, thấy rằng tâm chứa đủ muôn pháp.

Lá vàng đã rơi đầy trên đất, cơn gió thổi nhẹ qua, muôn vàn chiếc lá bị thổi, bị lăn, cuốn trôi, lủi thủi đi tới. Vàng phủ đất, vàng choá loà, tràn ngập; vàng là lợi, chứa đựng, bao dung...theo những chiếc lá thu vàng, tạo thành khối rực vàng, chiếu toả.

Những ai đã từng bước chân trên lá vàng khô, có nghe được tiếng râm ran, vỡ dòn dưới bước chân người. Tiếng lá thu vẫn đều hiu, tươi mát, chịu đựng. Sức “nhẫn” vượt cả không thời gian, không có thể so sánh, vì chúng ta thường hay bắt nhịp những mảnh vụn của một khoảng, một nơi chốn, không thấy những nối tiếp màu nhiệm, của chất liệu sâu xa, rộng không của một vật hướng chỉ là bản thể thực tại. Thu đã biết hoà cùng giấc mộng, giấc mộng của tương duyên tương sinh, cái này có cái kia có, không đơn độc.

*Tôi tìm tôi trong mộng
Nên mộng đến với tôi
Mộng đi rồi mộng đến
Cũng là mộng mà thôi.*

Giác mộng là huyền tượng, vô thường thông qua ba cánh cửa : *khổ không - vô thường - vô ngã*. Vô thường rong chơi theo hơi thở, quanh quèo nương cuộc đời huyền mộng. Cho nên, phải gọi đúng tên của vô thường như thể cầm nắm bắt trong bàn tay « vô thủ ». Có gọi đúng tên, nhận diện, vô thường mới hiển hiện, có mặt, để cho mọi người con Phật tiếp cận, làm thanh tịnh hoá bước chân hoà bình, an vui.

Có nhiều người cho đạo Phật là yếm thế, chán đời, cầu xin về một cõi xa xăm mơ hồ, thoát tục. Họ đứng trên một vị trí thiên kiến nào đó để phê phán, kết luận, như người dẫm chân trên những chiếc lá thu vàng đang nâng chất sống nuôi dưỡng mọi loài. Người con Phật được trao dồi trong tánh không, khám phá bước chân đi của mình. Tâm họ là đất, như mùa thu vàng, như chân tâm, như màu áo hoai sắc, màu chứa đựng cả khổ nặng phiền não đọa đày của con người, như đất ôm ấp, bao dung biết bao nhiêu những tạp chất trên thân mình : *y vàng*. Chiếc áo cô đơn này đã làm nên sức bật, thâm nhập sâu vào tâm và thấy rằng năm uẩn đều là không và vùng trời bao la tràn ngập. Càng đi sâu vào tánh giác, tâm bồ đề càng triển nở và lòng từ bi càng tăng trưởng, rộng mở, khiến họ phải dấn thân vào cuộc đời để làm đẹp cho cuộc đời, đem chất liệu an vui, hạnh phúc cho con người.

Từ khởi đầu với lòng *bổ thí*, (Tứ nhiếp pháp) hiển dưng trái tim thương đến con người, đến loài có tình hay vô tình; họ bước đi với lòng *ái ngữ*. Làm sao có thể bỏ trần gian này, làm sao có thể quên được khổ nạn con người....Chối bỏ con người, rời bỏ trần gian, nơi đâu có cánh cửa giải thoát ? nơi đâu sẽ đạt Giác ngộ ?

Màu vàng y là màu của nhẫn nhục, của lòng thương không lời, màu của con người mang tâm đi làm đẹp cho mảnh đất trần gian, như bốn mùa tuần tự đem dưỡng khí oxy nuôi dưỡng vũ trụ. Ái ngữ không hẳn là lời nói thương yêu, nhưng ái ngữ là lời chia sẻ thực sự đến từ tâm không vướng mắc, tâm thấy sắc là không, không tức là sắc. Từ nơi vàng sáng của chân tâm, ái ngữ mới là lời chân thật. Có thể là cơn gió mát giữa trưa hè, là vòng tay ôm ấp của mẹ, là cái nhìn nghiêm khắc của người cha, là hơi thở còn nồng nàn, là « hoá thành dụ » trong kinh Pháp Hoa, là Trường giả Lưu Thủy trong kinh Kim Quang Minh, là Bồ tát Tri Địa muôn đời nắm giữ tâm, là Bồ tát Quán Thế Âm với « mắt thương nhìn cuộc đời », là Địa Tạng với đại nguyện siêu việt v.v...nhưng tất cả chỉ đều biểu hiện cho ái ngữ, như một cuộc đối diện, chia sẻ, chỉ thẳng đến bờ an lạc vượt qua những âu lo của vọng tâm. Không có tình thương đối với con người, sẽ không thực hiện được lời ái ngữ, vì thiếu sự kham nhẫn.

Từ đỉnh núi đó có phải là sự trường vượt qua thân phận con người, ngôi tháp đó phải chăng là ngọn đèn rực sáng, ngôi chùa in rõ cội nguồn tâm và tiếng chuông là tiếng của tâm bao lần thôi thúc, tiếng nói của ái ngữ, của tình thương bộc phát từ tâm từ bi và trí tuệ.

Cầu xin tất cả những người đang mang trọng trách tâm linh - *sẽ vì mình, vì con người với biết bao vết thương lòng, vì xã hội đang có nhiều biến động, đảo điên*- luôn sống trong tâm không, không vướng mắc, chấp thủ v.v... tâm mở rộng để chút tình riêng không còn, lòng từ khai mở và lời ái ngữ chân thật được ươm mầm giúp dập tắt tất cả mọi khổ nạn, vấn nạn của con người.

Với tất cả tấm lòng,

*Gió đưa nổi nhớ
Mưa từ đỉnh non
đường trần bao nổi sắc son
không vào sao rõ lối non tỏ tường*

*hiu hiu một chóm vô thường
mặt trời hé nở, tận tường khói to
ô sương tịnh hoá muôn phương
trăm tia ngàn sáng, hạt sương rụng đầy*

lá rơi từng chiếc chân thường

*thu vàng lấp lánh vương mây chốn nào
chấp tay bỏ giọt vô tình
tình thương khai mở một trời hiển dăng*

*Lòng trần bóc vỏ tìm tâm
Tâm vào cõi sắc, không ra tấm lòng
tiếng chuông buông nhẹ mây sâu
Cánh chim rộng mở , bầu trời điểm hoa.*

Ngày sinh nhật 16.10